

Sygnatura akt I C 1055/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR A. G.

Protokolant: Kamila Szwarz

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2015 r. w Ząbkowicach Śląskich

sprawy z powództwa (...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.**

przeciwko **W. S.**

o zapłatę 9141,97 zł

oddala powództwo

Sygnatura akt I C 1055/14

UZASADNIENIE

Powód (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego W. S. kwoty 9141,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18.11.2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że W. S. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. w dniu 26.09.2008 r. umowę o przyznanie limitu kredytowego o numerze (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną i zobowiązał się do jej zwrotu w terminie i na zasadach określonych precyzyjnie w umowie, czego jednak nie wykonał i dlatego umowa została przez Bank wypowiedziana. Strona powodowa wskazała również, iż (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27.06.2014 r. zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) Niestandaryzowanego S. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W..

Pozwany nie stawiał się na rozprawie i nie złożył wyjaśnień.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł w dniu 27.06.2014 r. z (...)Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W. umowę przelewu wierzytelności.

Przedmiotem tej umowy było zbycie Wierzytelności przysługujących zbywcy z tytułu czynności bankowych dokonanych z osobami fizycznymi. Wykaz Wierzytelności - szczegółowe zestawienie sprzedawanych wierzytelności zostało zawarte w załączniku numer 5 ze wskazaniem numer umowy bankowej zawartej przez zbywcę, ze wskazaniem imienia i nazwiska dłużnika, jego nr PESEL i nr dowodu osobistego. W ten sposób (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. sprzedał na rzecz (...)Niestandaryzowanego S. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. przysługującą mu wierzytelność wobec W. S. z tytułu umowy kredytowej nr (...).

Dowód : - umowa przelewu wierzytelności – k. nr 28-42;

- fragment załącznika nr 5 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 27.06.2014 r. – k. nr 43.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z art. 509 k.c., dotyczącego umowy przelewu wierzytelności, jednak nie udowodniła zasadności swojego roszczenia zgodnie z treścią art. 6 k.c. ani też nie wykazała istnienia swojej legitymacji czynnej w przedmiotowej sprawie.

Podkreślić należy, że **nie przedłożono do akt niniejszej sprawy dokumentu który wykazywałby nabycie przez powoda wierzytelności względem W. S. wynikającej z umowy o przyznanie limitu kredytowego nr (...)**, a więc nie udowodniono, aby powód uprawniony był do dochodzenia przedmiotowej należności na drodze sądowej.

Strona powodowa przedłożyła umowę z dnia 27.06.2014 r. – umowę sprzedaży bliżej nieoznaczonych wierzytelności. Według jej § 2 przedmiotem umowy było zbycie wierzytelności przysługujących zbywcy z tytułu czynności bankowych dokonanych przez zbywcę z osobami fizycznymi. Szczegółowe zestawienie sprzedawanych wierzytelności ze wskazaniem imienia i nazwiska dłużnika, numeru umowy bankowej, zostało zawarte w załączniku numer 5. Przedłożony do akt niniejszej sprawy Załącznik nr 5 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r. wskazywał, iż doszło do przelewu wierzytelności przysługującej zbywcy wobec W. S. wynikającej z umowy kredytowej nr (...), a nie umowy o przyznanie limitu kredytowego nr (...), na którą to umowę powoływał się powód w pozwie.

Powyższe przesądza o tym, iż brak jest podstaw do ustalenia, że powodowi przysługuje względem pozwanego W. S. należność dochodzona w niniejszej sprawie, a co za tym idzie (...) **Niestandardyzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. nie posiada legitymacji czynnej w niniejszym procesie** i choćby już z tej przyczyny powództwo podlegało oddaleniu w całości, przy czym z uwagi na niestawienie dowodu na niestawienie dowodu pozwanego i niezłożenie przez niego wyjaśnień, Sąd zgodnie z art. 339 i 340 k.p.c. wydał wyrok zaoczny.

Należy wskazać dodatkowo, że w procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem. Warunkiem więc otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 12 lipca 2006 roku w sprawie V CSK 187/06).

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy wskazać należy, że strona powodowa wnosząc o zapłatę należności powinna już w pozwie przedstawić wszelkie dowody, by wykazać zasadność swego roszczenia. Strona powodowa powinna również dołączyć do pozwu wszelkie dokumenty, z których wynika, że określona wierzytelność przysługująca od określonego dłużnika, w tym przypadku pozwanego W. S. istnieje w dochodzonej wysokości i jest wymagalna, a powód jest uprawniony do naliczania odsetek we wskazanej wysokości. Tymczasem powód złożył do akt sprawy umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...) **w formie kserokopii, a jej zgodność z oryginałem nie została poświadczona** przez występującego w sprawie radcę prawnego.

Nie przedłożono również dokumentu wypowiedzenia przedmiotowej umowy oraz dowodu doręczenia tego wypowiedzenia pozwanemu. Nie sposób więc ustalić, czy roszczenie Banku wobec pozwanego stało się wymagalne i ewentualnie kiedy stało się wymagalne. Ponadto złożona umowa cesji wierzytelności nie dotyczy roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie.

Zważywszy na treść art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania istnienia wierzytelności w dochodzonej wysokości oraz jej wymagalności. Przyjmuje się, że przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki, jest nie tyle jej prawem czy obowiązkiem procesowym, co ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami

prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne.

Podsumowując, istota ciężaru gromadzenia materiału dowodowego spoczywającego na stronach sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym działaniem (H. Dalka, "Ciężar dowodu w polskim procesie cywilnym", s. 51, 83, 118-119, Wyd. Prawnicze, Warszawa 1998).

Zgodnie zaś z treścią art. 339 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie SN z dnia 29 maja 1958 r., I CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14; wyroki SN: z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 108; z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka 1997, nr 10, s. 44; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddała powództwo. Sąd nie może więc przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W przedmiotowej sprawie budziła wątpliwości zarówno kwestia legitymacji czynnej powoda jak i wysokość a nawet samo istnienie wierzytelności dochodzonej od pozwanego.

Z uwagi na powyższe, na podstawie powołanych wyżej przepisów, Sąd wyrokiem zaocznym oddalił powództwo.